

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΡΡΙΝΑ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 ΤΟ μεταξύ αὐτοῦ, οἱ Ἴνδοι εἶχαν μαζεῦ-
 τεῖ γύρω τους περίεργοι. Τοὺς δυσασε-
 στοῦσε, ὅπως ἔδειχναν, ἡ παρουσία τοῦ
 ἀνθρώπου ἐκείνου, στὸν ὁποῖο ἐν τούτοις
 δὲν τολμοῦσαν νὰ μιλήσουν. Ἀνυπομονοῦ-
 σον νὰ βασανίσουν τὸν αἰχμάλωτό τους.
 Ὁ ἄγνωστος κατάλαβε τὶς διαθέσεις
 τῶν ἀγρίων. Τοὺς ἔφορξε ἕνα περίφηρο
 βλέμμα καὶ γυρίζοντας κατόπιν τὸ Βα-
 ράγιο τοῦ εἶπε ἀγὰ, μὰ κ' ἀπειλητικὰ :

— Ὄλη τὴν ἀλήθεια, Ὁραζέσθαι σὸ Θεό! Μὰ τὰ φορετὰ βα-
 σανιστῆρα ποὺ μὲ περιμένουν, ἂν δὲν μὲ σώσετε!
 — Θὰ δοκιμάτω νὰ σὲ σώσω, εἶπε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος α-
 γανά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ Ἴνδοι. Πρόσεξε μονάχα μὴ μὲ
 γελᾶσεις. Γιατὶ τότε θὰ μᾶθης πῶς ἐκδικεῖται ὁ Ἐλ-Μεσιτσο....
 Καὶ τώρα, τοιμοῦδι. Μὰς ἀκούει...

Πραγματικῶς οἱ Ἴνδοι εἶχαν πληρώσει τώρα πῶ κοντὰ καὶ προ-
 σπαθῦσαν ν' ἀκούσουν τί ἔλεγαν οἱ δύο λευκοὶ, ἂν μπορεῖ νὰ ὀνο-
 μάσῃ κανεὶς τὸν Ἐλ-Μεσιτσο.
 — Καλὰ, φώναζε δυνατὰ καὶ σὲ ἰνδικῆ γλῶσσα ὁ Ἐλ-Μεσιτσο
 στὸ Βαράγιο, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ ἐρυθροδέρμιοι. Ὁ ἀναφέρω
 στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγὸ τὰ λόγια τοῦ λευκοῦ αἰχμάλωτου.

Ἐφορξε κατόπιν ἕνα περίφηρο βλέμμα
 γύρω του ποῦεαν τοὺς Ἴνδους νὰ παραμε-
 ρίσουν καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Μαῦρο
 Πουλί.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν Ἴνδὸ ἀρχη-
 γό, γύρισε στοὺς ἐρυθροδέρμιους καὶ τοὺς
 φώναξε δυνατὰ :

— Κανεὶς νὰ μὴν πειράξῃ τὸν λευκὸ
 αἰχμάλωτο, πρὶν μιλήσουν οἱ δύο ἀρχηγοί.

Ἡ καρδιά τοῦ Βαράγιο πῆγανε πειὰ νὰ
 σπάσῃ ἀπ' τὴν ἀγωνία. Ἀδιαφορώντας γιὰ
 τοὺς Ἴνδους ποὺ τὸν κύταζαν μὲ ἀσυγκρά-
 τητὴ λύσσα καὶ μανία, εἶχε χαρφώσει τὸ
 βλέμμα του στὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτη, ὁ
 ὁποῖος μιλοῦσε τώρα μὲ τὸ Μαῦρο Πουλί.
 Παρακολοῦθοῦσε ὅλες του τὶς κινήσεις κα'
 ὄλες του τὶς χειρονομίες καὶ μὰ ἔλιπζε, μὴ
 ἀπειληζότανε. Τὸ μαρτύριό του ἦταν φρο-
 κικό, ἀπεριέργατο. Αἰσθανόταν τὴν τρομερὴ
 ἐκείνη ἀγωνία ποὺ κάνει τὰ μαλλιά τῶν ἀν-
 θρώπων ν' ἀσπρίζουν μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Ἡ συννομία τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο καὶ τοῦ
 Μαύρου Πουλιῶ κρατοῦσε ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ
 Ἴνδὸς ἀρχηγὸς ἀκούγε μὲ δυσπιστία τὰ
 λόγια τοῦ μυστηριώδους ἐπισκέπτη, ὁ ὁ-
 ποῖος προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο, ὅπως
 φανόταν, νὰ τὸν πείσῃ.

Τοῦ ἔδειχνε μὲ τὸ χεῖρ του τὰ Ὀμιχλώ-
 δη Ὅρη καὶ τὸν δρόμο ποὺ ὀδηγοῦσε πρὸς
 αὐτὰ. Μὰ τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν ἤθελε φαί-
 νεται νὰ πεισθῇ, δὲν ἤθελε νὰ χαρίσῃ τὴ
 ζωὴ τοῦ αἰχμάλωτου.

Ὁ Βαράγιο ποὺ παρακολοῦθοῦσε ἀπὸ μακριὰ διη
 αὐτὴ τὴν παντομίμα, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν οἱ δύο ἀρχηγοί, κα-
 τάλαβε πῶς δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ ἔλιπζῃ κα' ἐννοίωσε τὸ κορμὶ του νὰ
 παραλῆ ἀπὸ φόβο. Ἦταν χαμένος, χαμένος!

Διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο καὶ τὸ εἶδε νᾶνα σκυθρω-
 πῶ. Ἄρα ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀγνώστου εἶχε ἀποτύχει, δὲν εἶχε
 κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν ἐρυθροδέρμιο ἀρχηγό.

— Εἶμαι χαμένος, Θεέ μου!... ψιθυροῦσε ὁ κακότηχος τυχοδιώ-
 κτης κα' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν βλέπῃ πειὰ τὰ ἀπάισια πρό-
 σωπα τῶν Ἴνδων καὶ τὶς προετοιμασίες τὶς ὁποῖες ἔγιναν γιὰ νὰ τὸν
 βασανίσουν.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἐχάθηκα!...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν ἔτσι, στιγμὲς ὑπερτάτης ἀγωνίας γιὰ
 τὸν αἰχμάλωτο.

Ἐπὶ τέλους ἀποράσασεν νὰ ξαναοἰσθῇ τὰ μάτια του. Καὶ τὸ βλέμ-
 μα του ἔπεσε πάλι πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν οἱ δύο ἀρχη-
 γοί. Εἶδε τότε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο νὰ σκύβῃ καὶ νὰ ψιθυρίζῃ κάτι στ'
 αὐτὰ τοῦ Ἴνδου ἀρχηγοῦ.

Τὸ Μαῦρο Πουλί τινάχτηκε τότε ἀτότομα ἀπ' τὴ θέσι του καὶ
 στὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀστραπές ὀργῆς.

Ὁ Βαράγιο ἀρχισε καὶ πάλι νὰ ἔλιπζε. Κατάλαβε διὰ τὰ λόγια
 ποὺ ψιθύρισε ὁ Ἐλ-Μεσιτσο στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγό, εἶχαν φέρει κάποιον
 σοβαρὸ ἀποτέλεσμα.

Συγχρόνως εἶδε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο νὰ γυρίζῃ πρὸς τὸ μέρος του,

νὰ τὸν δεῖχῃ μὲ τὸ δάχτυλο καὶ νὰ φωνάξῃ δυνατὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀ-
 κούσουν ὅλοι οἱ Ἴνδοι:

— Τί ἀξίζει αὐτὸς ὁ λαγὸς μπρὸς στὸν λεοντόκαρδο καὶ σιδηρο-
 σομο Ἴνδὸ, τὸν ὁποῖο θὰ σᾶς παραδώσω καὶ τὸν ὁποῖο μωρεῖτε θα-
 νάσιμα; Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατείλει καὶ δῖσει τρεῖς φορές, ὁ Κοζιανο-
 χέρης καὶ τὸ Μικτὸ Αἷμα θάρθουν νὰ συναντήσουν τὸ Μαῦρο Πουλί
 ἐκεῖ ποὺ τὰ δύο ποτάμια, ὁ Γίγας καὶ τὸ Κόκκινο Ποτάμι ἐνώνουν
 τὰ νερά τους, κοντὰ στὴ λίμνη τῶν Βονάσσων. Ἐκεῖ οἱ Ἴνδοι θὰ
 βροῦν τὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα οἱ λευκοὶ κινηγοὶ ἔπαισαν. Ἐκεῖ ἐπίσης
 θὰ βροῦνται καὶ εἰς τοὺς πού...

Ἄλλὰ τὸ Μαῦρο Πουλί δὲν ἄφησε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο νὰ τελειώσῃ.
 Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τοῦ ἐπέβαλε τὴ σωπῆση.

Ἡ διαπραγματεύσις εἶχε λήξει.
 Ὁ Βαράγιο εἶχε σωθεῖ.

Ὁ Ἐλ-Μεσιτσο κατέβηκε ἀγὰ-αγὰ κοντὰ στὸν αἰχμάλωτο, ῥί-
 χοντας περίφηρα βλέμματα πρὸς τοὺς Ἴνδους, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι
 του κα' ἔκοψε τὰ δεσμά του.

Ὁ Βαράγιο νόμιζε πῶς ὄνειρεύτανε. Εἶχε σωθεῖ, εἶχε λυτρω-
 θεῖ, εἶχε γλυτώσει. Ἄρπαξε τὸ χεῖρ τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο κα' ἀρχισε νὰ
 τοῦ τὸ σφιγγῇ, ψιθυρίζοντάς του λόγια εὐγνωμοσύνης. Μὰ ἡ εὐγνω-
 μοσύνη του αὐτὴ ἐλάχιστα συγκινοῦσε τὸν μυστηριώδη αὐτὸν φίλο
 καὶ σύμμαχο τῶν ἐρυθροδέρμιων, ὁ ὁποῖος γύρισε ἀμέσως καὶ τοῦ
 εἶπε ἀτότομα :

— Μὴ νομίσεις πῶς θὰ μπορέσης νὰ μὲ γελᾶσῃς. Ἐγὼ ἕναν τρο-
 μερὸ σύντροφο ἐκεῖ πέρα — κα' ἔδειξε πρὸς
 τὰ Ὀμιχλώδη Ὅρη—ἐκτός αὐτοῦ, διως, θὰ πάρω μαζί μου κα' ἔντεκα Ἴνδους πο-
 λεμιστὰς.

— Νὰ σᾶς γελᾶσω; Ποτέ! ἐκραύγα-
 σε ὁ Βαράγιο. Ἄλλὰ οἱ ἔντεκα Ἴνδοι
 πολεμιστὰ εἶνε ποὺλὶ λίγοι γιὰ τὴν ἐκ-
 στρατεία ποὺ ἀναλαμβάνοιμε.

— Γιατὶ; ρώτησε ὁ Ἐλ-Μεσιτσο ξα-
 φνιασμένος.

— Γιατὶ τὸ θησαυρὸ, γιὰ τὸν ὁποῖο
 σὰς μίλησα, τὸν φυλάει τρεῖς κινηγοὶ ἀ-
 κατάβλητοι. Οἱ δύο μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς
 εἶνε τρομεροὶ σκοπεῖται καὶ ἀτρόμητοι πο-
 λεμιστὰ.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις καλὰ οὐτ' ἐμένα,
 οὐτὸ τὸ γιό μου, τὸν ὁποῖο θὰ συναντή-
 σοιμὲ σὲ λίγο, εἶπε ὁ Ἐλ-Μεσιτσο περή-
 φανα. Ἄν αὐτοὶ εἶνε γενναῖοι κα' ἐμὰς
 μὰς τρέμει ἡ ζούγκλα ἀπ' ἀρσθ' ὀ ἀρσθ'.
 Τ' ὄνομά μας εἶνε ξανθομένο σ' ὅλο τὸ
 Μεξικό. Κι' ὅταν σκοπεύσοιμε ἕναν ἀν-
 θρωπο, τὸν χτυπάμε καὶ τὸν ἐπιλώνοιμε
 νεκρὸ, ἀκόμα κα' ἂν εἶνε μικρὸς σάν ἕνα
 σπαρὶ σπάρει.

Ὁ Βαράγιο δὲν ἔφερε πειὰ ἀντήρση.

Ἦταν ἐλεύθερος. Τί ἄλλο ἤθελε;

Οἱ Ἴνδοι ἐτοιμαζόντουσαν τώρα νὰ
 φύγουν ἀπ' τὸ μέρος αὐτό, στὸ ὁποῖο εἶ-
 χαν κερδίσει μιά τόσο μεγάλη νίκη. Φόρ-
 τωναν τὰ λάφυρα τῆς μάχης μὲ τοὺς λευ-
 κοὺς στ' ἄλογά τους κα' ἐκτελοῦσαν μὲ τρυφὴ ὑποταγῆ τὶς διαταγὲς
 τοῦ Μαύρου Πουλιῶ.

Πλὴν, στὴν κατασκήνωσι τῶν χρυσοθηρῶν, ἡ φωνὴ ἔσβηναν
 σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ γύρω ἔκτασις θυθίζεταν στὸ σκοτάδι.

.. Κανένας στεναγμὸς, καμμιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ἀγωνίας δὲν ἀκού-
 ῖονταν. Οἱ Ἴνδοι εἶχαν ἀποπελοῦσαι τοὺς τραυματίας κα' ἐπάνω στὸ
 αἵματοποτισμένο ἔδαφος βρισκόντουσαν ἑξαπλωμένα φύθδην-μύγδην
 τὰ πτώματα τῶν οἰκτρῶν θημάτων τῆς σφαγῆς, μὲ γδαρμένα τὰ
 κροτάλια, μὲ φορετὲς πλεγμὲς στὰ σώματά τους.

Τὰ θηρία τῆς ζούγκλας εἶχαν μωρσπεῖ τὴν τρομερὴ αἱματοχυσία
 καὶ παραμόνιωναν τώρα γιὰ νὰ ἐπιπέσουν ἐπὶ τῶν πτωμάτων, μὲλις
 θάφρευαν οἱ Ἴνδοι.

Πρόξινται οἱ Ἐρυθροδέρμιοι ἦσαν τώρα ἔτοιμοι.

Χωρίζονταν σὲ τρεῖς ὀμάδες καὶ τοιμαστῆριαν ν' ἀναχωρήσουν.
 Ἡ μιά ὀμάς, μὲ τὸ Μαῦρο Πουλί ἐπὶ κεφαλῆς θὰ τραβοῦσε πρὸς
 τὴ λίμνη τῶν Βονάσσων, ὅπου θὰ περιμένε τὸν Ἐλ-Μεσιτσο καὶ
 τοὺς πολεμιστὰς ποῦεαν μαζί του, γιὰ τὴν τρομερὴ προδοσία ποὺ
 εἶχαν σχεδιάσει.

Ἡ ἄλλη ὀμάς, μὲ τὸν Αἰγαγο ἐπὶ κεφαλῆς, θὰ κατευθύνονταν
 πρὸς τὸ ποτάμι, γιὰ ν' ἀνοστήσῃ τὰ ἔξην τὸν τριῶν κληνηγῶν.

Ἡ τρίτη ὀμάς, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Ἐλ-Μεσιτσο, θὰ ἀνηφό-
 ριζε πρὸς τὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ, ἔχοντας ὡς ὄδηγο τὸ Βαράγιο.

Ἡ τρεῖς ὀμάδες ἀποχωρεῖσθηναν καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως.

Ὁ Ἐλ-Μεσιτσο εἶχε καταρτίσει κώδικας τὸ σχέδιό του. Θὰ
 περνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄρισμένο μέρος τῆς ζούγκλας, θὰ συναντοῦσε τὸ

γιού του, θα του ανακοίνωνε το μυστικό του Βαράγια και θα τραβούσαν όλοι μαζί για να πάρουν το θησαυρό.

Βαδίζοντας εμπρός ο Βαράγιας, ήταν βυθισμένος σε βλιβερές κι άπαισιες σκέψεις. Είχε γλυτώσει βέβαια τη ζωή του, αλλά είχε πέσει στα νύχια τρομερότερου εχθρού. Και στον εχθρό αυτόν, στον άπαισιο 'Ελ—Μεστίζο, ήταν υπαχθέντος να δείξει το χρυσάφι, για το οποίο τόσα βάσανα είχε υποφέρει. Θάχαμε λοιπόν δριστηκάς αυτή τη φορά το θησαυρό του ; 'Όχι, όχι... 'Επρεπε να βρή έναν τρόπο να ξεγελάσει τον 'Ελ—Μεστίζο. Και δεν άρχισε να καταρτίσει το σχέδιό του ο καταχθόνιος τυχοδιώκτης. Σκέφτηκε να δδηγήσει τον 'Ελ—Μεστίζο, το γιού του και τους 'Ινδούς στο μέρος που βρίσκόντουσαν οι τρεις κηνηγοί και να παραστή αλλώς θεατής της αλληλεσφαγής των. 'Ετσι, όταν όλοι αυτοί θα έξοντώνοντο μεταξύ τους, θα έμενε απόλυτος κύριος του Χρυσοαφού της Κοιλιάδος.

Τί ήταν όμως ο 'Ελ—Μεστίζο ;
'Ενας από τα τέρατα της έρημιας και της ζούγκλας, ένας άγρι-άνθρωπος, ένας περπατής των δασών.

Οι πρόγονοι του που είχαν ζήσει χρόνια και χρόνια μέσα στα δάση, ως κηνηγοί και χρυσοθήρες, συνθηκολογούσαν συχνά με τους 'Ερυθροδέρμιους. Κάποτε από τους προγόνους του αυτούς είχε έρωτευθεί μια νεαρά και όμοια 'Ινδύ. Και το παιδί που γεννήθηκε από τον έρωτα αυτό ήταν ο 'Ελ—Μεστίζο, ένας δηλαδή από τους πολλούς μγάδες που διέτρεχαν την εποχή αυτή τα δάση του Μεξικού.

Ο 'Ελ—Μεστίζο μεγάλωσε μέσα στα δάση. Είχε όλα τα ελαττώματα των λευκών κι όλα την ποτηρία και την θρησούδια των 'Ινδών. 'Ήταν άτρόμος, σκληρός, αμοχαρής, άπλητος. 'Ήξε-ρε τρεις εύρωπαϊκές γλώσσες, αγγλικά, γαλλικά και ισπανικά και όλες σχεδόν τις διαλέκτους των 'Ινδών, με τους οποίους άλλοτε ήταν φίλος και συμπαινεστής, αναλόγως των συμφερόντων του, και άλλοτε εχθρός και αντίπαλος άπαιστος.

Οι λευκοί τον έτρεμαν, μα και οι 'Ινδοί τον φοβόντουσαν.

Ο γιός του, όμοιος κι αυτός στην ψυχή με τον πατέρα του, δεν είχε ούτε ιερό, ούτε δόλο. Μονάχα το χρυσάφι τους συγκινούσε και θα μπορούσαν χάριν αυτού να αίματωκόλιουν όλοκληρη την ανθρώπινη.

Στα νύχια δυό τέτοιων θηρίων είχε πέσει ο Βαράγιας.

Πώς θα τάβγαζε πέρα μαζί τους; Όντε ο Θεός, ούτε ο Διάβολος το ήξεραν.

— «Θά προσπαθήσω να τους γελάσω, σκεφτόταν ο πονηρός τυχοδιώκτης.

Και εβάρδε, επί κεφαλής της συνοδείας, προς την Κοιλιά του Χρυσού, ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο, τον οποίο είχε πάρει από δίγυο ο Πέτρος Διάς, καταδιωκόμενος από τους 'Ινδούς.

'Ας αφήσουμε τον 'Ελ—Μεστίζο και τους πολεμιστάς του να κατευθύνονται προς συνάντησαν του γιού του πειρατού της 'Ερήμου κι' άς ξεαναγυρίσουμε στους τρεις φίλους μας κηνηγούς.

Μόλις ο Πέτρος Διάς άπομακρύνθηκε καλύπτοντας, οι τρεις κηνηγοί έφραξαν γύρω τους το βλέμμα τους, αλλά δεν μπόρεσαν να διακρίνουν τίποτε.

Σκοτάδι είχε άπλωθει παντού
Τό φεγγάρι είχε κρυφτεί πίσω από πυκνά σύννεφα.

'Αξαφνα ουράνιαματτα τσακαλιών άκούστηκαν προς τό μέρος, που βρίσκονταν περμένο το πληγωμένο άλογο του δόν 'Εοστέβαν.

—Τσακάλια!... ψηθύρισε ο Φάβιος.

—Δέν εινε τσακάλια, παιδί μου, του έξήγησε ο Βουαροζέ. Εινε αυτοί οι καταραμένοι οι 'Ινδοί. Μπιούνται τα σκουζήματα των τσακαλιών, οι άχρειοί, αλλά δέν εινε ικανοί να έξαπαθήσουν παληούς κηνηγούς των δασών, όπως είμαστε έμεις.

Ο Πέτες σφύριξε τώρα ένα πολεμικό μάς και έξέταξε την καρμπίνα του.

Ο Βουαροζέ, όμως, φαινόταν λιπτημένος. Κίτταζε τό Φάβιο με βλέμμα θλιβερό κι' άναστενάζε κάθε τόσο.

Ο Πέτες κατάλαβε τη στενωχούρα του γρησιού συντρόφου του. Κατάλαβε, δια ο λεοντόκαρδος κηνηγός άνησυχούσε για τό Φάβιο του και του έλεγε :

—Είδες, που σου τό ελα, παλιέ μου σύντροφε; Δέν έπρεπε να μείνουμε έδω αυτή τη νύχτα. Άν φεύγαμε, θα είμαστε τώρα μακριά. Εύτυχώς που πρόφτασα και σκέτασα με χόρτα το χρυσάφι της Κοιλιάδος.

—'Εχεις δίκιο, Πέπε, άπάντησε ο Βουαροζέ. Μα τώρα εινε πια άργά. Πρέπει να πολεμήσουμε μέχρις έσχάτων. Και τό καιρό εινε πιά; δέν έχουμε να κάνουμε μόνον με 'Ινδούς. 'Όπως μάς έπιλη-

ροφόρησε ο Διάς, αυτός ο άχρειός ο Βαράγιας δδήγησε έδω πέρα και διαφόρους μγάδες. Είν' αυτοί οι σατανάδες οι πειρατάι της ζούγκλας, που δέν υποχωρούν μπρός σε τίποτα. Τί θα κάνουμε, Θεέ μου!...

—Θά πολεμήσουμε, ελτε ο Πέτες.
—Και βέβαια θα πολεμήσουμε, φώναξε κι' ο Φάβιος.

—Νομίζετε, λοιπόν πως φοβάται; μουσιμούρισε άναστενάζοντας ο άτρόμητος Βουαροζέ. Δέν φοβήθηκα ποτέ ως τώρα στη ζωή μου. 'Αλλά...

—'Αλλά τώρα άνησυχεί για τό Φάβιο σου, ελτε ο Πέτες.
Ο Βουαροζέ έσκαψε τό κεφάλι του, χωρίς ν' άπάντησε.

Ο Πέτες κατάλαβε τη βαθεία λύπη του, αλλά είχε συγχρόνως πεσματώσει. Να ταράσσεται και ν' άνησυχή ο λεοντόκαρδος Βουαροζέ, μπρός σε μερικούς σκυλοκρηδούς και σε μερικά καθάρματα της έρήμου, όπως ήσαν οι μγάδες!... Αυτό πια ήταν έξωφρενικό.

—'Αν οι άχρειοί αυτοί μγάδες έρχονταν έδω για τό χρυσάφι, ελτε ο Βουαροζέ, άς τους αφήσουμε να τό πάρουν. Τί να τό κάνουμε έμεις; Μήπως δέν τό περιφρόνησε κι' ο Φάβιος;...

—Καλά τους λοιπόν τό χρυσάφι! Φώναξε ο Πέτες θυμωμένος.
—Γιατί να χτυπηθούμε μαζί τους, σύντροφε, για κάτι που δέν μας ενδιαφέρει;

—Λαμπρά! Θά τους αφήσουμε να πάρουν τό χρυσάφι! Κι' έπειδή δέν θα μπορούν να τό κουβαλήσουν μόνον τους, θα τους βοηθήσουμε κάπως να τό μεταφέρουν στις καλύβες και στα σπηλιά τους. Θά τό φορτωθούμε σαν χαϊώηδες, θα σκίψουμε την πλάτη μας και θα χρησιμοποιούμε ως υποζύγια τους. 'Α, φτάνει πια, φτάνει Βουαροζέ!... 'Εγινες άγνώριστος. Εξέχασες τις παλές μας περιπέτειες; Πέρασε μέρα χωρίς κινήσεις για μάς;

—'Όχι, Πέπε, δέν έξεχασα τίποτα.
—Ξεγνάς τό μίσος που μάς χωρίζει άπ' τους 'Ινδούς.

—Εγώ να ξεχάσω τους λογαριασμούς που έχουμε άνοιξει μαζί τους; Θά θυμούμαι πάντα την ήμερα που με βρήκαν να κοιμώμαι στη ζούγκλα και οχ-χιτριαν άπάνω μου πενήντα-έξήντα, εκατό, άπ' τους διαβόλους αυτούς. Με δέσανε άψε-σβύσε, με τράβηξαν, σημάτω σχεδόν, στο χωριό τους, με δέσανε σ' έναν πάσσαλο, κι' άρχισαν να χοροπήδουν γύρω μου σαν διαβόλοι. Φυσικά, αν κι' έπρόκειτο να πεθάνω σε λίγο, τους έβριζα και τους διαβολόδούλευα, με τό παραπάνω μάλιστα. 'Επί τέλους έφτασε η στιγμή του μαρτυρίου μου. 'Ενας άπ' τους διαβόλους αυτούς τράβηξε τό καλοσκαμμένο μαχαίρι του και τοιμάστρε με μου γδάρη τό κρανίο. Αισθάνθηκα την κρού λεπίδα να σκίξει τη σάρκα μου, όταν άξαφνα βρόντησε ένας κεραυνός κι' ο 'Ινδός σαρμάστρε νεκρός, μπρός στα πόδια μου. 'Ήταν η καρμπίνα σου. Γνώρισα άμέσως την τρομερή φωνή της... Οι 'Ινδοί άναστατώθηκαν. 'Εφτυαν τρομαγμένοι κι' έτσι μ' έσωσε με τους συντρόφους σου. Πώς μπορώ να τό λησμονήσω ώ' αυτά, παλιέ-καλιέ μου σύντροφε;

Τη στιγμή αυτή κρότος ξερόν κλαδιών άκούστηκε προς τό μέρος της Κοιλιάδος.

— Εινε οι 'Ινδοί, ελτε ο Πέτες.
Συγχρόνως ένα λιθάρι κύλησε από τους γκρεμούς που τριώνονταν αντίξυ στο λόφο που βρίσκόντουσαν οι τρεις κηνηγοί.

—Διάβολε! ελτε ο Βουαροζέ. Αυτοί οι σκύλοι τοιμάζονται να μάς πολιορκήσουν για καλά. 'Επιασαν την Κοιλιά και τώρα ανεβαίνουν στους γκρεμούς που βρίσκονται αντίξυ μας.

—Κι' από τους οποίους μπορούν να μάς βάλουν στο σημάδι και να μάς σκοτώσουν εύκολάτα, ελτε ο Πέτες. Οι γκρεμοί αυτοί βρίσκονται πού ψηλά άπ' τό λόφο μας. Δέν πρέπει να μείνουμε έδω, Βουαροζέ.

—Δέν υπάρχει κίνδυνος, άπάντησε ο Βουαροζέ. Μάς κρύβει καλά έδω που βρισκόμαστε η πυκνή όμίχλη που σηκώνεται άπ' τον καταρράκτη.

—Κι' αν φουξήη άγέρας και τη διαλύσει;

—Πάντως δέν μπορούμε πια να μετακινήθουμε από δω. Οι εχθροί μας έχουν πάσει όλα τα πόστα.

—Τότε σταθήτε μα στιγμή. Τοιμάστε τα όλα σας και παρακολουθήτε με.

—Που θα πάς, Πέπε;
—Θά τό δήτε άμέσως.

Και χωρίς να προσέθεη άλλη λέξη ο γενναίος κηνηγός των δασών, άρχισε να σέρνεται προς την άκρη του λόφου. Σε λίγο κατηφόρισε προς τα κάτω κι' έφτασε έτσι ως τό μέρος που βρισκόταν το χρυσάφι της Κοιλιάδος.

Ο Βουαροζέ κι' ο Φάβιος τον παρακολουθούσαν, έτοιμοι να τον υπερασπιστούν, αν διέτρεχε κίνδυνο. Μα οι 'Ινδοί δέν τον κατάλαβαν. Και σε λίγο ο άτρόμητος και προσηγορικός κηνηγός, γύρισε πίσω, φέρνοντας μαζί του τον δεκαμάτινο μανδύη, τον οποίο είχε βγάλει κι' είχε ρίξει κάτω ο Κοιχίλιας, όταν έσκαψε να μαζέψη τό χρυσάφι.

Ο Βουαροζέ κατάλαβε άμέσως τό σχέδιο του συντρόφου του.

(Ακολουθεί)

